

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 895/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským, Advokátska kancelária, Murgašova 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného úradu Bardejov v konaní vedenom pod č. 2014/002174-1/SM, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2014 a jeho uznesením z 21. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2015 doručená a 22. mája 2015 a 5. októbra 2015 doplnená sťažnosť [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného úradu Bardejov, pozemkového a lesného odboru (ďalej aj „okresný úrad“) v konaní vedenom pod č. 2014/002174-1/SM, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2014 a jeho uznesením z 21. januára 2015, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na konanie proti nečinnosti podľa § 250t OSP proti okresnému úradu.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že je účastníkom konania vo veci poskytnutia finančnej náhrady za pozemky v zriadenej záhradkovej osade [REDACTED] [REDACTED] v kat. úz. [REDACTED] v konaní vedenom pred okresným úradom. Sťažovateľ si 25. júla 2011 uplatnil právo na finančnú náhradu za pozemok v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 64/1997 Z. z.“).

3. Okresný úrad rozhodnutím z 22. augusta 2011 prerušil konanie do doby ukončenia konania o predbežnej otázke, ktorou je doručenie znaleckého posudku Slovenským pozemkovým fondom (ďalej aj „SPF“) v súlade s § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 64/1997 Z. z. Ako podklad pre rozhodnutie vo veci samej použil okresný úrad znalecký posudok podaný na žiadosť SPF [REDACTED], súdnym znalcom z odboru stavebníctva, odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností, pričom poverený znalec na základe metódy polohovej diferenciácie určil všeobecnú hodnotu pozemku parc. č. [REDACTED] KN-E kat. úz. [REDACTED] o výmere 4 263 m² na *sumu 34 100 €*.

4. Sťažovateľ nesúhlasil s uvedeným záverom znalca o všeobecnej hodnote pozemku, keďže mal vedomosť, že ide o lukratívnu oblasť v meste [REDACTED] s pozemkami oveľa vyššej trhovej hodnoty, a preto nechal vypracovať znalecký posudok súdnym znalcom [REDACTED], ktorý použil rovnakú metódu ako [REDACTED], pričom dospel

k záveru o trhovej hodnote predmetného pozemku vo výške 90 600 €, čo činí o 265 % viac ako zistil znalec [REDACTED].

5. Rozhodnutím č. 2013/00031-1/SM bola 10. mája 2013 priznaná sťažovateľovi finančná náhrada za parcelu [REDACTED] v podiele 1/2 v kat. úz. [REDACTED] vo výške 13 802,28 €, vychádzajúc z prvého znaleckého posudku. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, že správny orgán nebral do úvahy znalecký posudok [REDACTED], na ktorý poukazoval sťažovateľ.

6. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ 5. júna 2013 odvolanie, ktorým sa domáhal náhrady podľa znaleckého posudku [REDACTED]. Obvodný pozemkový úrad v Prešove ako odvolací orgán rozhodnutím č. 2013/00185-MM z 26. júla 2013 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie, pretože bol toho názoru, že postupom, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu, ako i samotným rozhodnutím došlo k porušeniu § 32 a § 34 Správneho poriadku, pričom príslušný úrad zaviazal prešetriť nezrovnalosti v znaleckom posudku [REDACTED], z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

7. Opätovné rozhodnutie okresného úradu č. OÚ-BJ-PLO-2013/00011-1/SM zo 7. novembra 2013 vychádzalo opakovane zo stanoviska znalca [REDACTED], ktorý uviedol, že koeficienty polohovej diferenciacie stanovené v prvom znaleckom posudku sú v súlade so zásadami logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov a stanovísk, a preto okresný úrad rozhodol rovnako, ako bolo rozhodnuté predtým.

8. Sťažovateľ podal opäť odvolanie, pretože bol toho názoru, že rozhodnutie trpí zásadnými vadami, ktoré mali za následok nesprávnosť výroku o výške priznanej náhrady za predmetný pozemok, poukázal na značné pochybenie odvolacieho orgánu, ktorý nezaviazal odporcu, aby prešetril nezrovnalosti týkajúce sa času ohodnocovania pozemku, a požiadal o vypracovanie kontrolného znaleckého posudku.

9. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti akcentuje, že od počiatku konania nie je sporné, že mu prislúcha finančná náhrada za pozemok. Táto náhrada za pozemok podľa stanoviska okresného úradu je minimálne 13 802,28 € podľa záverov posudku [REDACTED], pričom okresný úrad ostatných spoluvlastníkov predmetnej nehnuteľností vyplatil. Sťažovateľ preto

žiadal, aby mu táto nesporná čiastka bola bezodkladne vyplatená a predmetom ďalšieho konania bola len čiastka prevyšujúca už priznanú náhradu.

10. Odvolací orgán rozhodnutím č. OU-PO-OOP4-2014/04846-MIM zo 14. februára 2014 znova rozhodol o zrušení a vrátení veci na nové prerokovanie a rozhodnutie, pričom uviedol, že v predmetnej veci je potrebné nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie znalcom podľa § 36 Správneho poriadku. Sťažovateľ opätovnou žiadosťou z 22. apríla 2014 požiadal okresný úrad o bezodkladné vydanie rozhodnutia vo veci, pretože jeho nečinnosťou, t. j. nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia podľa § 49 ods. 1 a 2 Správneho poriadku dochádza znova k prieťahom v konaní.

11. Okresný úrad rozhodnutím č. 2014/002174-2/SM z 22. apríla 2014 rozhodol o prerušení konania až do doručenia kontrolného znaleckého posudku, ktorý podľa jeho názoru má zabezpečiť Slovenský pozemkový fond, pričom žiadosť o jeho zabezpečenie bolo doručené SPF 30. apríla 2014.

12. Sťažovateľ namieta, že po uplynutí viac ako 4 mesiacov od doručenia žiadosti o zabezpečenie kontrolného znaleckého posudku SPF požiadal okresný úrad o poskytnutie informácie o stave konania, avšak bezúspešne. Listom datovaným na deň 8. september 2014, ktorý bol odovzdaný na poštovú prepravu 30. septembra 2014, zaslal okresný úrad na vedomie výzvu adresovanú SPF so žiadosťou o zabezpečenie kontrolného znaleckého posudku.

13. Vzhľadom na existujúce prieťahy a absolútne neefektívny postup v konaní sťažovateľ podal 3. októbra 2014 návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy na príslušnom Krajskom súde v Prešove, kde bola vec vedená pod sp. zn. 5 S 63/2014. Krajský súd uznesením č. k. 5 S 63/2014-46 z 21. januára 2015 návrh sťažovateľa zamietol. Svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil stotožnením sa s názorom okresného úradu, že do doby, kým nebude znaleckým posudkom ustálená celková suma finančnej náhrady, nie je možné rozhodnúť ani len o vyplatení pôvodnej priznanej finančnej čiastky 13 802,28 € v zmysle znaleckého posudku [REDACTED], ktorý tvoril základ priznania finančnej náhrady ostatným spoluvlastníkom. Podľa krajského súdu nie je možné

považovať finančnú náhradu 13 802,28 € za nespornú, tak ako to tvrdí sťažovateľ, pretože jej výška bola určená spôsobom a postupom určeným znaleckom posudku [REDACTED], ktorý sťažovateľ v konaní odmietol.

14. Sťažovateľ na záver uviedol, že po rozhodnutí krajského súdu dostal od okresného úradu informáciu o „snahe“ zabezpečiť kontrolný znalecký posudok. Prílohami boli stanoviská SPF z 30. apríla 2014, 2. mája 2014, 21. októbra 2014 a z 23. októbra 2014. V liste z 2. mája 2014 SPF odkazuje na platné metodické pokyny, v zmysle ktorých ak si znalecký posudok dajú vypracovať účastníci konania na vlastné náklady, takýto znalecký posudok môže byť použitý v konaní len s písomným súhlasom SPF. Pri spochybňovaní takéhoto znaleckého posudku iným účastníkom konania SPF zabezpečí vypracovanie nového znaleckého posudku. Ak znalecké posudky súčasne predložia účastníci konania a SPF, je rozhodujúci znalecký posudok vypracovaný na základe požiadavky SPF. Podľa názoru SPF je znalecký posudok [REDACTED] vypracovaný v súlade s platnou metodikou oceňovania. Zároveň však SPF uznal možnosť stotožniť sa aj so znaleckým posudkom [REDACTED], ktorý predložil sťažovateľ. Sťažovateľ poukázal na to, že táto komunikácia potvrdila jeho domnienku o absolútne neodbornom prístupe porušovateľov práva, pričom rozhodnutie krajského súdu o neexistencii priesťahov bez náležitého zistenia skutočne vykonaných úkonov okresného úradu pre riadne pokračovanie a vyhodnotenie je podľa sťažovateľa v rozpore s princípmi právneho štátu a práva na spravodlivý proces.

15. Podľa názoru sťažovateľa pokiaľ by sa krajský súd riadne zapodieval (ne)činnosťou okresného úradu a náležite preveril, aká okolnosť bráni pokračovaniu v konaní, zistil by rovnako ako on, že do dnešného dňa nedošlo ani len k zadaniu objednávky na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, a preto konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpelo takými vadami, že ho robia zmätočným, a došlo k porušeniu jeho práv na spravodlivý proces. Sťažovateľ poukazuje tiež na skutočnosť, že po uplynutí viac ako 14 mesiacov od doručenia rozhodnutia č. OÚ-BJ-PLO-2013/00011-1/SM zo 7. novembra 2013, nedošlo k novému rozhodnutiu vo veci samej a ani sa neurobili potrebné úkony na náležité rozhodnutie.

16. Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný úrad Bardejov, v konaní vedenom pod č. 2014/002174-1/SM porušil právo [REDAKOVANÉ] (...), aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému úradu Bardejov, v konaní vedenom pod č. 2014/002174-1/SM sa prikazuje konať bez prieťahov.

Krajský súd Prešov, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, vedenom pod sp. zn. 5S/63/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušil právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Zrušuje sa rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5S/63/2014-46, zo dňa 21.01.2015, právoplatné dňa 02.03.2015, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý a vracia sa vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000 €, ktoré je Okresný úrad Bardejov, povinné mu vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000 €, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný mu vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný úrad Bardejov a Krajský súd v Prešove povinní vyplatiť jeho právnomu zástupcovi do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

18. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva (i) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného úradu Bardejov v konaní vedenom pod č. 2014/002174-1/SM a (ii) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2014 a jeho uznesením č. k. 5 S 63/2014-46 z 21. januára 2015.

19. Sťažovateľ sa na okresnom úrade domáha poskytnutia finančnej náhrady za pozemok v záhradkárskej oblasti, pričom podľa jeho presvedčenia príčinou zdlhávého konania okresného úradu je spor o výšku náhrady vzhľadom na rozdielne znalecké posudky vypracované na objednávku SPF na jednej strane a sťažovateľa na strane druhej. Sťažovateľ namieta, že právo na prerokovanie bez zbytočných prietáhov bolo porušené okresným úradom, ktorý jednak neefektívne koná a nechce tiež vyplatiť sumu vo výške, ktorá nie je sporná. Krajský súd podľa sťažovateľa pochybil, keď žalobu o nečinnosť zamietol s tým, že odobril prerušenie konania na okresnom úrade a nevyplatenie nespornej výšky náhrady, a tým porušil jeho právo na súdnu ochranu.

20. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného úradu v konaní vedenom pod č. 2014/002174-1/SM

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

Podľa aplikovaného ustanovenia § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, použitie ktorých umožňuje osobitný predpis.

Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že vo veci sťažovateľa bola daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy, akým je aj okresný úrad. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 189/07).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ aj využil svoje právo podať proti napadnutému postupu okresného úradu žalobu o nečinnosť podľa § § 250t ods. 1 OSP, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, pričom tak aj učinil, právomoc krajského súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

21. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2014 a jeho uznesením č. k. 5 S 63/2014-46

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne

nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok ESLP z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

23. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu.

24. Vychádzajúc z uvedených princípov a právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a uznesenie krajského súdu, ktorým bol potvrdený napadnutý postup a rozhodnutie okresného úradu.

Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľovej žaloby konal zákonom predpísaným procesným postupom (podľa v tom čase platného a účinného § 250t a nasl. OSP). Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia relevantnými dôvodmi reagoval na prerušenie konania pred okresným úradom, pričom z napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že nemožno okresnému úradu určiť lehotu, ak je potrebné vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, čo nie je úplne v dispozícii okresného úradu.

Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup krajského súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu. Z hľadiska postupu teda nemožno napadnutému uzneseniu krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť.

25. Pokiaľ ide o posúdenie skutkových a právnych záverov, a teda v danom prípade interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým treba poukázať na relevantnú časť napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorého vyplýva najmä, že:

„(...) Z obsahu administratívneho spisu(...) je tiež nesporné, že odporca od podania žiadosti navrhovateľa v primeraných lehotách konal vo veci a vo veci aj rozhodoval.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že v súčasnosti je konanie vo veci prejednávania finančnej náhrady navrhovateľa prerušené podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutím odporcu č. 2014/002174-2/SM zo dňa 22.04.2014 do doby ukončenia konania o predbežnej otázke, ktorou je doručenie kontrolného znaleckého posudku Slovenským pozemkovým fondom.

Podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podania, alebo ak účastník konania nemá zákonného zástupcu alebo ustanoveného opatrovníka, hoci ho má mať, alebo ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 29 ods. 4 Správneho poriadku, správny orgán v konaní pokračuje z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynula lehota uvedená v ods. 2.

Podľa § 29 ods. 5 Správneho poriadku, pokiaľ je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

Predbežnou otázkou sa rozumie taká otázka, od posúdenia ktorej závisí rozhodnutie vo veci, ktorá je predmetom správneho konania. Takouto predbežnou otázkou je v danom prípade vypracovanie kontrolného znaleckého posudku z dôvodu odstránenia rozporov medzi znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ] č. 42/2012 vypracovaného na základe požiadavky Slovenského pozemkového fondu a znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ] č. 3/2013, ktorý predložil v konaní navrhovateľ, a to na základe rozhodnutia odvolacieho orgánu Okresného úradu Prešov, odboru opravných prostriedkov zo dňa 14.02.2014. Zo znenia ust. § 29 je nesporné, že lehotu, na ktorú sa konanie pri predbežnej otázke prerušuje, Správny poriadok neustanovuje. Túto lehotu neustanovuje ani osobitný predpis, a to zákon č. 64/1997 Z. z. Z posledného podania doručené odporcovi Slovenským

pozemkovým fondom zo dňa 23.10.2014 je zrejmé, že kontrolný znalecký posudok do dnešného dňa nebol vypracovaný. Keďže do dnešného dňa nebola vyriešená predbežná otázka, pre ktorú odporca konanie prerušil, nemôže v tomto prípade ani vo veci rozhodnúť, tak ako to požaduje navrhovateľ.

Ako to vyplýva z ust. § 29 ods. 5 Správneho poriadku, ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú. Preto nie je možné počas prerušenia konania konštatovať nečinnosť správneho orgánu, ak nemá k dispozícii podklady, na základe ktorých by bola prejudiciálna otázka vyriešená.

Navrhovateľ v podanom návrhu požadoval, aby odporca vo veci rozhodol a určil, že navrhovateľovi priznáva finančnú náhradu vo výške 13 802,28 €, ktorú považuje za nespornú s tým, že o zvyšnej spornej časti finančnej náhrady za predmetný pozemok bude odporca rozhodovať v samostatnom konaní po skončení konania o prejudiciálnej, t. j. predbežnej otázke, t. j. po doručení kontrolného znaleckého posudku.

Takto formulovanému návrhu súd nemôže vyhovieť. Ustanovenie § 250t od. 4 O.s.p. upravuje, že ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Toto ustanovenie nesporne upravuje, že súd je oprávnený uložiť orgánu verejnej správy povinnosť vo veci rozhodnúť (ak je návrh opodstatnený). Nie je oprávnený určiť ako má orgán verejnej správy rozhodnúť.

Súd sa stotožňuje pritom s názorom odporcu, že do doby kým nebude znaleckým posudkom ustálená celková suma finančnej náhrady, nie je možné rozhodnúť o vyplatení pôvodnej finančnej čiastky 13 802,28 €, ktorá bola priznaná navrhovateľovi už zrušenými rozhodnutiami. Základom pre rozhodnutie o vyplatení finančnej náhrady za pozemok je určenie jej ceny na základe vyhotoveného znaleckého posudku. Ak teda tento základ nie je v konaní vyriešený ako prejudiciálna otázka, nie je možné rozhodnúť o vyplatení časti tejto finančnej náhrady. Nie je možné považovať finančnú náhradu 13 802,28 € za nespornú, tak ako to tvrdí navrhovateľ, pretože jej výška bola určená spôsobom a postupom určeným v znaleckom posudku č. 42/2012, ktorý navrhovateľ v konaní namietal.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný podľa § 250t ods. 4 O.s.p. zamietol.“

26. Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení a princípov Občianskeho súdneho poriadku (právnych noriem týkajúcich sa posúdenia ne/činnosti orgánu verejnej správy, prerušenia konania) krajským súdom (ale aj okresným úradom) a aj odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 a nasl. ústavy, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia, prerušenie konania a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy Občianskeho súdneho poriadku v súlade s ich znením a obsahom.

27. Vo vzťahu k nevyplateniu takzvanej nespornej sumy (náhrady) sa ústavný súd stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, pretože sťažovateľ v tejto záležitosti vychádza z laického, pragmatického a neformálneho pohľadu, ktorý nemá oporu v právnom poriadku, v úprave a koncepcii verejnoprávnych vrchnostenských rozhodnutí týkajúcich sa finančných náhrad. O sume rozhoduje autoritatívne okresný úrad vcelku, a nie znalec svojím posudkom. Krajský súd sa vecou zaoberal podrobne, venoval sa nielen vykonaným úkonom, ale tiež interpretácii procesných predpisov okresným úradom a právny názor vyjadril a podoprel nesvojvoľnou argumentáciou.

28. Ústavný súd teda uzatvára, že krajský súd postupoval a rozhodoval v danej veci ústavne akceptovateľným spôsobom, jeho závery treba považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

30. Nad rámec uvedeného ústavný súd ešte poznamenáva, že ak ústavný súd sám rozhoduje o zbytočných priťahoch v konaniach všeobecných súdov, nečinnosť súdu

v dôsledku prerušenia konania neposudzuje ako zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (napr. III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016